

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **Y. G.**
zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
advokátní kanceláře se sídlem v Praze 2, Vinohradská 22

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2017, čj. OAM-812/ZA-ZA11-BE04-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný správní orgán dne 9. 3. 2017 vyslovil ve věci vydaným rozhodnutím nepřípustnost žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, druhým výrokem toto řízení zastavil, s odkazem na ust. § 25 písm. i) téhož zákona.

2. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný odkázal na žalobcovu první žádost o udělení mezinárodní ochrany, podanou v ČR v březnu 2015, s tím, že tato byla posuzována meritorně, žalobce pak brojil proti negativnímu rozhodnutí správního orgánu žalobou ke krajskému soudu i kasační stížností k Nejvyššímu správnímu soudu, nebyl však úspěšný.
3. Zhodnotil, že žalobce udává jako novou skutečnost své členství ve Straně regionů, které mu však jistě bylo známo již v průběhu dřívějšího řízení a nelze tak konstatovat, že se jedná o novou skutečnost, kterou bez vlastního zavinění nemohl sdělit dříve.

II. Žalobní argumentace

4. Žaloba uvádí, že žalobce je přesvědčen o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí, spočívající v nedostatečném odůvodnění, nedostatečná je rovněž výroková část rozhodnutí. V tomto směru pak žaloba odkazuje na ust. § 68 odst. 2 správního řádu, též § 18 odst. 2, s tím, že účastník má být definován jménem, příjmením, datem narzení a místem trvalého pobytu, chybí i ustanovení kompetenční za účelem řádné definice věcně a místně příslušného správního orgánu, oprávněného ve věci rozhodovat.
5. Při zjišťování stavu věci žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., o správním řízení, dále nepřípustně zastavil řízení, čímž se zbavil povinnosti meritorně přezkoumat žádost žalobce. K porušení § 2 správního řádu pak došlo tím, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v nezbytném rozsahu. Žalobce je přesvědčen, že jeho věc splňovala podmínky nutnosti nového přezkoumání věci, neboť uvedl novou klíčovou skutečnost, tedy své členství ve Straně regionů, která po svém raketovém vzestupu doplatila na netransparentnost svých představitelů a byla postupně z politického života odstraněna. Její představitelé, a to i řadoví členové, jsou však na Ukrajině stále v nebezpečí. Žalovaný důvodnost této nové skutečnosti odmítá, když žalobce údajně nebyl schopen odpovědět na základní otázky o této straně, jejím působení na Ukrajině a své roli ve straně. Nepředložil žádné doklady prokazující jeho členství. Žalobce zde odkazuje na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem Vysokého komisaře pro uprchlíky OSN a její články 195 – 219, které se věnují problematice prokazování faktů. Zdůrazňuje zejména násl. znění: „je obecnou právní zásadou, že důkazní břemeno spočívá na osobě vznášející nárok. Často se však stává, že žadatel není schopen podložit svá vyjádření dokumentárními či jinými důkazy a případy, v nichž žadatel může podat důkaz o veškerých svých vyjádřeních, jsou spíše výjimkou než pravidlem. Ve většině případů osoba prchající před pronásledováním dorazí jen s nejnutnějšími osobními věcmi a velmi často dokonce i bez osobních dokladů.... V některých případech může být vlastně na posuzovateli, aby použil veškeré prostředky, které má k dispozici, k zajištění nezbytných důkazů, o něž by se žádost opírala..... Poté, kdy žadatel vyvinul opravdové úsilí o opodstatnění svého příběhu, je stále ještě možné, že pro některá z jeho prohlášení se nebude dostávat důkazů. Jak je shora vysvětleno, je sotva možné, aby uprchlík dokázal každou část svého příběhu, a je pravdou, že kdyby toto stálo jako požadavek, většina uprchlíků by nebyla uznána. Proto je často nutné uznat žadatelovu věc i v případě pochybností“. Žalobce předestřel žalovanému zcela jasné skutečnosti, svědčící o nezbytnosti řádného posouzení jeho žádosti, i přesto, že se jedná o druhou žádost, tato skutečnost může mít vliv na posouzení azylové žádosti. Další otázkou, kterou je nutné

posoudit je, zda žalobci hrozí v souvislosti s jeho politickou aktivitou nějaké nebezpečí, žalovaný sice uvádí, že nikoliv, neboť není osobu, která by byla ve vedení strany, avšak tento závěr není podložen žádnými, v řízení shromážděnými podklady. Naopak je známo, že podporovatelé strany jsou v domovské vlasti vystaveni útlaku. Žádost žalobce měla být posouzena meritorně a je proto navrhováno zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Správní orgán v písemném vyjádření ze dne 24. 4. 2017 popřel námitku oprávněnosti žaloby, odkázal na obsah správního spisu, žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, poskytnuté údaje a dále podklady předchozího řízení. Současně vydané rozhodnutí ve věci považuje žalovaný za správné, neboť v průběhu řízení bylo objasněno, že žalobce podal již druhou žádost na zdejším území, tedy žádost opakovanou, v níž uvedl stejné důvody jako v žádosti předchozí. Uvedenými důvody se již správní orgán zabýval a své závěry nemá důvodů měnit či korigovat ani v řízení současném. Dostatečně přihlédl k tomu, že od předchozího řízení se v zemi původu žalobce bezpečnostní a politická situace nezměnila a zabýval se i hodnocením nově tvrzené skutečnosti – členstvím žalobce ve Straně regionů. Nedostatečně zjištěný skutkový stav proto nelze žalovanému vytýkat.
7. Za novou skutečnost žalobcovu členství v uvedené straně nelze považovat, což žalovaný, dle svého přesvědčení, precizně vypořádal na str. 5 rozhodnutí. Tato skutečnost byla hodnocena jako nevěrohodná, uvedená účelově, pro případné členství jako řadového člena strany mu pak ani nic nehrozí, tedy ani azylově relevantní pronásledování, ani hrozba vážné újmy.
8. Napadené rozhodnutí jistě nenese žalobou vytýkané nedostatky, splňuje všechny zákonné náležitosti, kladené na správní rozhodnutí. Výroková část je dostatečně přesná a úplná, není pochyb, který orgán v rámci své kompetence, o kom a v jaké věci rozhodoval a podle jakých zákonných ustanovení. Koneckonců o tom dokládá i to, že sám žalobce nemá pochyb o tom, že bylo rozhodováno ve věci jím podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a jak bylo rozhodnuto, což plyne i z žalobních bodů. Správní soudy nemají dosud k řadě obdobně vydaných rozhodnutí žádné výhrady a shledávají je zákonnými. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud ve věci jednal dne 8. 10. 2018, a to za přítomnosti pověřené pracovnice žalovaného, když žalobce i jeho zástupce se k jednání soudu omluvili a souhlasili s projednáním věci ve své nepřítomnosti (§ 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.). Pověřená pracovnice žalovaného plně odkázala na písemné vyjádření ve věci a navrhla zamítnutí žaloby.
10. Soud konstatoval ze správního spisu, že žalobce podal dne 23. 9. 2016 správnímu orgánu údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že je státním příslušníkem Ukrajiny, téže národnosti. Jeho otec byl Polák, matka Ukrajinka. Je vyznání pravoslavného i katolického, chodí do kostela. Od r. 2008 byl ve straně Regionů, je ženatý a má tři děti. Do ČR přijel autem na pracovní vízum, někdy v r. 2011 či 2012. V Drážďanech má sestru, tu navštívil, současná žádost o azyl je jeho druhá. Je zdravý. Jako důvod své žádosti uvedl, že chce být s rodinou, dcera má dítě a nemá manžela. Na Ukrajině je válka, předtím byl ve Straně Regionů a neví, co by se mu mohlo stát. Týž den byl s žalobcem proveden pohovor, uvedl, že dříve neřekl, že byl ve straně, protože nechtěl, aby to někdo věděl, mohly by nastat problémy. Dceři se také od té doby narodilo dítě. K dotazu, jaké problémy má na mysli, uvedl, že různé, je válka, tak se může stát cokoliv. Členem strany byl od r. 2008. Průkaz zničil, ale požádá, aby mu dali kopii. Nechtěl na rodinu přivolávat problémy. K svému členství uvedl, že šlo o stranu prezidenta, taky tam byla nějaká žena,

zodpovědná za jejich oblast, byl tam také Azarov. Žalobce byl jen řadový člen, agitoval jen na lokální úrovni. Do strany vstoupil proto, že tam byl i jeho kamarád. Se státními orgány na Ukrajině nikdy nebyl v žádném konfliktu. Na Ukrajinu se nemá kam vrátit, manželka mu tam prodala byt. Jeho rodina je zde v ČR. Nechce ani válčit, u matky je pro něho povolávací rozkaz, myslí, že jich přišlo už asi šest. Na vojně sloužil v letech 1993 – 1994, jako vojín, odstraňoval miny. K členství ve straně uvedl, že neví, kdo byl jeho nadřízeným, od r. 2012 tam nebyl, členské příspěvky neplatí. V ČR má rodinu, děti, většinu blízkých. Žena a děti mají dlouhodobý pobyt, nyní již žádají o trvalý. On sám měl také dlouhodobý pobyt, ale v r. 2012 mu končil, poprosil kamaráda, aby mu ho prodloužil, ale on tam nedošel a lhůta propadla. Jeho sestra žije v Drážďanech, má za manžela Němce, již má tamní občanství. Žalobce oficiálně pracovat nemůže, živí se jen příležitostnými fuškami. Odcestovat nechce, nejmladší dcera již ani ukrajinsky neumí. Strana vznikla v r. 2002, zakládal ji Janukovyč, jak dopadla ve volbách v r. 1998 žalobce neví, ani neví, odkdy byl Janukovyč předsedou.

11. Z podkladů ve správním spise dále plyne, že v řízení, provedeném o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v r. 2015 žalobce uvedl, že nikdy nevykonával vojenskou službu a nikdy nebyl politicky organizován.
12. Dne 14. 2. 2017 byl žalobce seznámen s podklady, uvedl, že nechce nic doplnit.
13. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu posledního správního řízení, vedeného s žalobcem, a v napadeném rozhodnutí neshledal.
14. Soud konstatuje, že **zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, upravuje v ust. § 10a odst. 1 písm. e)** situaci, kdy žadatel podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou, v návaznosti na ust. § 11a odst. 1. Zde se uvádí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že mu hrozí vážná újmy podle § 14a). **Ustanovení § 25 písm. i)** zákona o azylu upravuje zastavení řízení v případě nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
15. K námitce žaloby o tom, že rozhodnutí žalovaného správního orgánu neobsahuje řádné náležitosti k naplnění zákonného požadavku definice účastníka a kompetence rozhodujícího správního orgánu soud uvádí, že tuto považuje za nedůvodnou, neboť žalobce je řádně definován svým jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností, což je u žadatele o mezinárodní ochranu dostatečným rozlišením, a to i ve smyslu § 18 odst. 2 správního řádu. Shora je pak účastník řízení definován i evidenčním číslem žadatele. V nárocích na rozhodnutí správního orgánu pak § 69 správního řádu určuje, že toto musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby, což napadené rozhodnutí jednoznačně splňuje.

16. Ani další žalobní námitka po přezkoumání věci a jejím projednání soudem nemůže obstát. Z žádosti žalobce i provedeného pohovoru je vcelku jasné, že žalobcova druhá žádost o udělení mezinárodní ochrany je pouze účelová, podaná z důvodu legalizace zdejšího pobytu. Žalobce uvedl nově pouze své členství ve Straně regionů, případné nebezpečí nijak blíže nekonkretizoval a pouze obecně uvedl, že by mohl mít po návratu problémy. Z dotazů žalovaného a reakce žalobce je pak zřejmé, že o straně prakticky nic kromě obecné znalosti nevěděl, přihlásil se do ní proto, že tam byl kamarád. Soud je plně ztotožněn se závěry žalovaného, který tuto informaci žalobce hodnotil jako nevěrohodnou a účelovou. Zcela jistě tak nemohla doznat hodnocení, kdy by mohla znamenat nové zjištění, které žalobce bez vlastního zavinění nemohl uplatnit v řízení předchozím, nemohla znamenat ani druhou podmínku výše citovanou (bod 12), a to, že svědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů § 12, či že by byl ohrožen vážnou újmou ve smyslu § 14a. Žalobní námitky zde zdůrazňují znění Příručky, které však, dle přesvědčení soudu po seznámení se se správním spisem, na případ žalobce nedoléhá.
17. Žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 9. 3. 2017 řádně uvedl veškeré skutečnosti, které žalobce sdělil a vypověděl, na str. 3 pak uvedl veškeré podklady, které shromáždil a které soud hodnotí jako objektivní, aktuální a zcela dostatečné. Tyto zprávy a informace pocházejí z různých objektivních zdrojů – UNHCR, Human Rights Watch, Freedom House, Amnesty International, MZ USA, či MV Velké Británie. Na str. 4 a 5 se pak velmi podrobně žalovaný zabýval hodnocením žalobcem sdělených skutečností a argumentací naplnění podmínek ustanovení § 10a a § 25 zákona o azylu, zejména z pohledu toho, zda v řízení byly naplněny podmínky nepřipustnosti dle § 11a tohoto zákona. Argumentaci žalovaného považuje soud za správnou a korespondující s uvedenými podmínkami jednotlivých ustanovení zákona o azylu (viz shora). Napadené rozhodnutí obsahuje jak potřebný závěr o neexistenci nového azylově relevantního zjištění, tak i potřebný závěr o nezměněné situaci v zemi původu od doby posledního meritorního zkoumání a je tak zcela v souladu i s požadavky, kladenými na obdobná rozhodnutí dosavadní soudní judikaturou.
18. Po přezkoumání a projednání věci žalobce soud konstatuje nedůvodnost žaloby, pro kterou byla žaloba v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnuta.

V. Náklady řízení

19. Výrok o náhradě náklad řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když ve věci úspěšný účastník řízení – žalovaný správní orgán – náhradu nákladů řízení neúčtoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 8. říjen 2018

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně